

3. KAPITOLA

Nedeľa

Slnko presvitalo pomedzi stromy a zvuky rezortu tíchli za nimi, keď sa Frankie a Ryan vybrali chodníkom smerom k mestu.

Bol to jeho nápad. Včera večer pri jazere sa mu postážovala, že sa nevie dostať na internet, a on jej navrhol toto: prejsť na druhý deň peši cez les do Penance.

„Tam chytíš signál 4G,“ povedal. „Prípadne nájdeme Subway, Dunkin’ Donuts alebo niečo podobné, kde majú wifi.“

„Je to od nich hnusné,“ poznamenala Frankie v nádeji, že Ryan rozozná v jej tóne iróniu, „že od nás chcú, aby sme vydržali bez internetu.“

Napriek tomu, čo vyčítala otcovi, jej spojenie so svetom až tak nechýbalo. Vlastne sa tešila, že si oddýchne od dramatických hádok so Siennou a Abby vo whatsappovej skupine, a keď sa vráti domov, všetko jej porozprávajú.

Skutočný dôvod, prečo chcela vyraziť na túto malú výpravu, kráčal vedľa nej. Mal pätnásť rokov, meter osemdesiat a športovú postavu. Vyzeral presne ako Harry Styles. Vlastne by to mohol byť

aj dobrý dôvod pripojiť sa zase k sociálnym sieťam. Mohla by tam hodiť fotku s Ryanom. Nech kamošky puknú.

Ukradomky naňho pozrela a položila si otázku, či sa aj ona páči jemu. Zdalo sa, že s ňou chce tráviť čas, ale nezachytávala od neho žiadne vibrácie, čo by svedčilo o flirte. Nevyslovil žiadne hlúpe sexuálne narážky. Vlastne bol až doteraz dokonalý džentlmen. A presne preto sa jej páčil ešte viac.

Kráčali chodníkom a ona sa pokúšala nezervózňovať tým, ako sa potí. Okolo nich bzučali komáre a ona ich odháňala, ale čo najnonšalantnejšie, aby si Ryan nevšimol, že má z hmyzu fóbiu. On sa skoro vôbec nepotil. Skôr žiaril – ako s instagramovým filtrom.

„Takže ty si z Kalifornie?“ opýtala sa ho.

„Uhm.“

„A odkiaľ presnejšie?“

Odhrnul si vlasy z očí. „Zo San Jose. Ale nie je to nič extra. Samé veľké technologické firmy a bezdomovci.“

„Tým sa živia tvoji rodičia? Pracujú v technologickej firme?“

Odtisol spreď nich nízko visiaci konár a podržal ho, aby mohla Frankie prejsť. „Nie. Oco predáva poistenie. To je najnudnejší džob na svete. Mama je v domácnosti a robí ten svoj podcast.“

„Slávny podcast.“

„Hej. No vážne je slávny. Raz bol dokonca v hitparáde podcastov na Appli tretí.“

„Fíha, super.“

„Hm, ako sa to vezme.“ Z jeho výrazu usúdila, že on to za také super nepovažuje. „A... prepáč, môžem sa aj ja niečo spýtať? Ako je to s vašimi? Tvoja mama je tiež Britka?“

„Nie, je z Albany, ale v Británii študovala na vysokej a tam sa zoznámila s mojím otcom. A potom, keď sa rozviedli, vrátila sa domov a mňa zobrala so sebou.“

„Ako si to znášala?“

Odpoveď na túto otázku jej zakaždým v ústach zanechala pachut'. „Nikto sa ma na nič nepýtal. Najskôr som to tu neznášala. Školy v Amerike sú úplne iné. A je to... no, v mojej škole je to totálne ako v tom seriáli *Protivné baby*.“

Zasmial sa.

„Ale už som si zvykla. Je to fajn. Našla som si pár kamošov.“

Samých kockáčov a knihomoľov. Ale to nič. Aspoň medzi nich zapadla.

„A nechcem sa chváliť, ale mám dobré známky. Takže už je to v pohode.“

„A čo robia vaši?“ spýtal sa Ryan tónom, ktorý naznačoval, že ho to veľmi nezaujíma, ale chce udržiavať rozhovor.

„Mama je personalistka a ocko píše o hudbe. Stretáva sa so slávnymi ľuďmi,“ pristihla sa pri samochvále. „Eminem, Pink, Jay-Z, všetkých pozná. Robil rozhovor s Kurtom Cobainom mesiac pred jeho samovraždou.“

To Ryana upútať. „Fakt? Nevymýšľaš si?“

„Fakt. Ocko robil pre jeden strašne populárny časopis. Teda keď ešte časáky niečo znamenali.“

„Uf, takže poznal Cobaina. Aj Eminema. Tak to je tvoj otec riadne cool.“

„No...“

„V čom je problém?“

„No... ja neviem. Z Anglicka som odišla, keď som mala jedenásť. Bola som dieťa, chápeš? A on si stále myslí, že som dieťa, že mi môže rozkazovať, vôbec sa ma nepýta na môj názor a tak. A to mám skoro pätnásť.“

„Rodičia,“ pokrčil plecami Ryan. „Moji sú takí istí. Ani som sem nechcel ísť. Prečo by som sa niekam trepal len zato, že tam

zavraždili dvoch učiteľov? Je to strašidelné. Akože, cez deň je to tu v pohode, ale včera večer som sa pozrel z okna zrubu a vonku to vyzeralo ako v tom filme *Piatok trinásteho*.“

Frankie sa rozosmiala. „Camp Crystal Lake.“

„Keď som panic, nemalo by ma to zabiť, nie?“ spýtal sa Ryan a Frankie pocítila, že sa červená.

„Myslím, že sme už skoro tam,“ povedal Ryan a zachránil ju z extrémne trápneho momentu. Svetlo, ktoré sa lialo pomedzi stromy pred nimi, bolo jasnejšie a naznačovalo, že sa dostali na okraj lesa.

Frankie pozrela na mobil. „Stále nemám signál. Ty máš?“

„Nie.“

Odrazu vyšli na cestu, ktorá sa vinula okrajom mesta. Na ľavej strane bolo niečo, čo vyzeralo ako šrotovisko obohnané vysokým plotom z pletiva s tabuľou, ktorá hlásala *Poctivý zber a recyklácia*. Za prázdny dvorom stál rozpadávajúci sa dom s rozbitými oknami.

„Fakt. Totálne hororová scéna.“ Ryan si to odfoťila a potom kývka Frankiemu, aby sa postavil k nej, nech si urobia selfie na pozadí šrotoviska.

Na dohľad nebolo ani živej duše, ani len po ceste nechodili autá. Frankie počula v tichu len vzdialené slabé zvonenie. Že by zvonkohra? Z nejakého dôvodu u nej ten zvuk, ktorý zvyčajne považovala za príjemný, vyvolal zimomriavky a objala si trup rukami.

„Vitajte v Penance v štáte Maine,“ vyhlásil Ryan a znovu si skontroloval mobil. Stále žiadny signál. „Vyzerá to presne ako miesto, kde by vyrástol vrah, čo povieš?“

Šli cestou ďalej. Slnko na nich pražilo, zvonkohra kdesi ďaleko jemne cinkala. Rozprávali sa o všeličom. O škole, o kamarátoch, o rozdieloch medzi Britániou a Amerikou a na veľké príjemné prekvapenie Frankie aj o knihách, ktoré sa obom páčili. Doteraz ne-